

vil dette derimod legalisere forholdet. Spørgsmålet, om sælgere har overtrådt forbuddet, må naturligvis i givet fald afhænge af de nærmere omstændigheder. Efter formuleringen af stk. 1, 1. pkt., gælder forbuddet — som hidtil — også gratis servering af stærke drikke ved auktioner.

Det er fundet påkrævet, at ikke mindst de grove og gentagne overtrædelser af denne bestemmelse bør hindres, men at der også kan forekomme tilfælde, hvor det vanskeligt kan afgøres, om bestemmelsen er overtrådt. Man forudsætter derfor, at politiet i vidt omfang vejleder de næringsdrivende om bestemmelsens indhold og forståelse, forinden en politisag rejses.

Bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt., træder i stedet for bestemmelsen i beværterlovens § 28, stk. 1. Man har ikke ment det påkrævet fortsat at have et forbud mod gratis servering af stærke drikke ved licitationer.

Den i stk. 2 foreslåede bestemmelse træder i stedet for beværterlovens § 28, stk. 2, 2. pkt., således som denne er affattet efter lovændringen i 1966, men med de afvigelser, at den omfatter alle købestævner og udstillinger, og at den omfatter alle stærke drikke og ikke som hidtil alene vin, idet der også ved markedsføring af nye spiritusprodukter vil være behov herfor.

ad § 25.

I stk. 1 gives der handelsministeren bemyndigelse til vedrørende de nærmere angivne forhold at fastsætte regler om indretning og benyttelse af lokaler og lignende, der anvendes i forbindelse med den af loven omfattede virksomhed. Det forudsættes, at sådanne regler fastsættes efter forhandling med indenrigsministeren og justitsministeren.

Denne hjemmel omfatter den af loven omfattede virksomhed, d.v.s. enhver virksomhed, hvor der serveres eller er mulighed for servering. Foruden hotel- og restaurationsvirksomhed, herunder kollegier, vandrehjem og lignende, hvor der er servering, også marketenderier, pensionater og steder med lejlighedstilladelse. I det omfang, der ikke findes anledning til at fastsætte sådanne regler for den pågældende virksomhed, f. eks. på grund af dennes mindre omfang, vil det være naturligt at begrænse reglerens anvendelsesområde, f. eks. til virksomheder, hvor der bespises over et vist antal personer.

Værelsesudlejning uden mulighed for servering falder derimod uden for disse reglers område, ligesom denne virksomhed også i øvrigt falder uden for loven. Man har ikke fundet, at der var behov for i denne henseende at kunne udvide disse reglers område, idet regler af denne art alligevel kun i begrænset omfang rent praktisk vil kunne administreres for så vidt angår den almindelige udlejning af værelser.

Ved bestemmelserne i stk. 1 er der skabt mulighed for, at alle disse forskrifter af ordensmæssig, ædruelighedsmæssig og sundhedsmæssig karakter kan blive ens for hele landet og så vidt muligt samles i én bekendtgørelse for derved at afhjælpe de vanskeligheder, det i øjeblikket bereder borgerne, at reglerne er så forskellige og findes spredt i lovgivningen.

Bestemmelserne træder i stedet for beværterlovens § 9 og tilsigter at give hjemmel ikke blot for de heri indeholdte forskrifter, men også for de forskrifter af lignende karakter, der findes i f. eks. Københavns politivedtægts § 49, stk. 3 og stk. 4, og som navnlig er begrundet i ordensmæssige (sædelighedsmæssige) hensyn.

Man har, jfr. 2. punktum, nr. 1 og 3, ment, at hjemlen også burde omfatte fastsættelse af regler om indretning af restaurationskøkkener m.v. Derimod har man fundet, at de særlige regler vedrørende tilberedning af mad næppe hører hjemme i denne forbindelse, idet de nødvendige bestemmelser i denne henseende må søges i eller fastsættes med hjemmel i lovnedsmedellovgivningen.

Bestemmelserne i 2. punktum, nr. 4, tager bl. a. sigte på at modvirke støjulemper m. v.

De regler, der vil blive givet i henhold til stk. 1, vil ikke blot kunne bringes i anvendelse på nye virksomheder, jfr. § 2, stk. 4, men også på eksisterende virksomheder.

Man finder det nødvendigt, at det kommer til at ligge helt klart, hvilke myndigheder der skal drage omsorg for disse forskrifters overholdelse samt tage stilling til spørgsmål om påbud, forbud og dispensationer.

Imidlertid har reglerne forskellige formål, ordensmæssige, ædruelighedsmæssige og sundhedsmæssige, ligesom reglerne skulle sikre en vis høj standard for de pågældende virksomheder. Da hverken sundhedsmyndighederne eller ordensmyndighederne er i stand til at varetage hinandens opgaver, må tilsyn og beføjelser deles op efter anlæggendets art. En sådan opdeling er det næppe praktisk muligt at foretage i selve loven, og når hertil kommer, at sundhedsvæsenets organisation i forbindelse med kommunalreformen er taget op til revision i indenrigsministeriets kommission vedrørende den offentlige hygiejne m.v., er det fundet mest hensigtsmæssigt i denne henseende alene at foreslå en bestemmelse som stk. 3. Herefter kan handelsministeren såvel fastsætte, hvilke myndigheder der skal administrere — og føre tilsyn med — disse regler, som bestemme, til hvilke myndigheder de i medfør af reglerne trufne afgørelser vil kunne påklages.

Den bekendtgørelse, der skal rumme de pågæl-